

Wychodzi dwa razy dziennie, o godz. 12-toj w po-
łudnie i o godzinie 6-tej
wieczorem.

PRENUMERATA wyno-
si w Krakowie: miesię-
cznie 2 kor., kwartalnie
kor. 6, za jednorazowe
zanoszenie do domu do-
płaca się 40 hal., za dwa-
razowe 60 hal.

Na prowincji: miesię-
cznie kor. 2 hal. 70, kwar-
talnie kor. 8. W państwie

Niemieckiem kwartalnie kor. 10; w innych państwach kwartalnie kor. 12. Za
wrazową wysyłkę dziennie dopłaca się 20 hal. miesięcznie Zmiana adresu: 40 hal. Adres Red.: Ul. św. Krzyża 1. 7. Adres tel. „Głos Narodu“ Kraków. Tel. Nr. 19

GŁOS NARODU

Dziennik polityczny założony w r. 1892 przez JOZEFĄ ROGOSZĄ

Redaktor naczelny: Dr. Antoni Beaupre.

Osobna prenumerata na
wydanie wiecz. wynosi
miesięcznie w miejscu
z odnośzeniem do domu
koronę.

Numer połudn. 10 hal. wie-
czorny 4 hal. Liście pie-
niężne przekazy naprenu-
meratę i inseraty, franco
do Administracji „Głosu
Narodu“. — Prenumeratę
oprócz upoważnionych a-
genacji przyjmuje każdy
urząd pocztowy w obrębie
monarchji w państwie
niemieckiem. Reklamacje

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje kierownik tego działu p. WŁODZIMIERZ STRYCHARSKI w biurze inseratowem „Głosu Narodu“, ród ul. św. Krzyża i Mikołajskiej 1.
Od miejsca wiersza drobnem pismem (petit) za pierwszy raz 16 halerzy, za każdy następny raz 12 hal. skład tabelaryczny, liczbowy, od wiersza 30 hal. za pierwszy raz
każdy następny 12 hal. — Nadesłane po 10 hal. od wiersza za każdy raz. Nekrologi itd. 80 hal. Zamiejscowe ogłoszenia przyjmuje we Lwowie S. Sokołowski, Pasaż
Hausmanna, w Wiedniu Haasenstein & Vogler, M. Opelik, M. Dukas, M. Schalek, E. Braun, Kutschera & Schleri, R. Moses, Friedl, w Berlinie F. E. Cos, w Budapeszcie
Leopold, w Paryżu de Raczkowski 14 Cite de Trevisse, F. Jones & Cie.

Nr. 408

Kraków, poniedziałek 7 września 1908 r.

Rok XVI.

List A. Stachowicza o stosunkach polsko-rosyjskich.

W swoim czasie zamieściliśmy artykuł o
stosunkach Bośni i Hercegowiny, który nade-
stał nam p. A. Stachowicz, b. poseł do dru-
giej Dumy i delegat prasy rosyjskiej na zjazd
praski, — zaopatrzwszy naturalnie artykuł w
pewne komentarze. Obecnie nadsyła nam p.
Stachowicz uwagi, mające — jak mówi — na
celu „odpowiedzieć na niektóre ustępy kome-
ntarzy“ naszych, „a raczej wyjaśnić niektóre
nieporozumienia.“ Poniżej podajemy treść
tych uwag.

Zgadając się w zupełności na wszystkie
uwagi, wypowiedziane przez redakcję w kwes-
cji wstrętnego dla każdego kulturalnego i
liberalnie myślącego człowieka ucisku pol-
skiej narodowości w Król. Polskim przez
rząd rosyjski, nie mogę jednak nie wy-
razić swego zdziwienia, że redakcji niewiado-
mym jest fakt, iż ten oburzający do Polaków
stosunek aprobowany jest przez bardzo sto-
sunkowo nieznaczną część społeczeństwa ro-
syjskiego. Czyżby redakcji niewiadomem było,
że w I-ej i II-ej Dumie Państwowej olbrzymia
większość jej członków miała zapatrywania
wprost przeciwne zapatrywaniom rządu i skła-
dała się z przekonanych zwolenników zupeł-
nego równouprawnienia wszystkich narodo-
wości w ogóle, a w szczególności polskiej?
Kwestja autonomji Król. Polskiego zupełnie
jasno i wyraźnie postawiona była w progra-
mach wszystkich partji rosyjskich, składają-
cych większość pierwszych dwóch Dum.*) Rząd
osiągnął podtrzymującą go większość w tera-
niejszej III-ej Dumy tylko dzięki zamachowi
stanu z dn. 3. (17.) czerwca 1907 r. — przez
zmianę prawa wyborczego, przyczem olbrzymia
większość wyborców pozbawiona została
prawa głosowania. Dla nikogo nie jest tajem-
nicą, że partje podtrzymujące rząd i popiera-
jące ucisk innych narodowości reprezentują
bardzo względnie nieznaczną grupę społeczną
— koterję ludzi z określonej klasy społecz-
nej.

Wskazanie na to, że ja należę do tej ka-
tegorji Rosjan, którzy „zamykają oczy na sto-
kroć gorszy ucisk, niż w Bośni, Polaków w
Rosji i... widzą go tylko w Austrii“ jest nie-
porozumieniem i do mnie stosować się nie
może. Redakcja, naturalnie, może niewiedzieć,
że ja od samego jej założenia, należę do ro-
syjskiej partji K. D. (konstytucyjno-demokra-
tycznej.) Jedną z zasad jej politycznego credo

(x) Jeżeli można co zarzucić stojącej na czele ruchu, po-
stępowej inteligencji rosyjskiej, składającej ową więk-
szość, to napewno nie ciasny nacjonalizm i szowinizm,
zwracający się przeciwko innym narodowościom, a ra-
czej oś zupełnie przeciwnego: pewną dozę internacjo-
nalizmu, brak w mierze należytej zdrowego uczucia
narodowego. Cała tragedia i niepowodzenia rewolucji
rosyjskiej kryją się być, może, w tym właśnie nadmia-
rze socjalistycznego światopoglądu, połączonego z mię-
drynarodowością, u rosyjskich sfer inteligentnych.

jest zupełne równouprawnienie wszystkich na-
rodowości.—W platformach wyborczych do III
Dumy Państwowej nie tylko nadzwyczaj wy-
raziście wystawiona była ta jej naczelna zasa-
da, — ale za wykazaną przez partję koniecz-
ność nadania autonomji politycznej Król. Pol-
skiemu sypały się na nią przez cały czas naj-
zawziętsze i najbardziej zjadliwe napaści jej
politycznych przeciwników. O co nas nie ob-
winiano i czego nam nie zarzucano za nasz
stosunek do kwestji polskiej?... Wasi rodacy
z Król. Polskiego i nasi koledzy z II-ej Dumy
wiedzą to dobrze. Również członkowie pol-
skiej delegacji na wszechsłowiński kongres
w Pradze — tak samo jak i ich koledzy z Ga-
licji, mogą stwierdzić, że główną troską tego
kongresu było, żeby Król. Polskie otrzymało
nie tylko to „minimum“ praw jakie „nieszcze-
śni Bośniacy i Hercegowińcy“, o których
redakcja mówi w końcu swego artykułu, ale
to samo wskazane przez redakcję — z u-
pełne równouprawnienie. Oni
również potwierdzić mogą, że chociaż delega-
cja rosyjska składała się w większości z „pra-
wych“ reakcyjnie nastrojonych żywiołów, re-
prezentujących powyżej wymienioną m niej-
sz ość społeczeństwa rosyjskiego, to jednak,
pod wpływem jednomyślnego nastroju zjazdu,
posłuchała ona nas, kilku tylko „lewych“ de-
legatów.) i przyjęła jednogłośnie deklarację o
niezbędności zgody między Polakami i Rosja-
nami na gruncie zupełnego równouprawnie-
nia.

Nie wdając się z szanowną redakcją
w szczegółową polemikę, co do jej, podług
mojego zapatrywania nie uzasadnionego opty-
mizmu względem „dobroczynny“ dla Bośni i
Hercegowiny rezultatów 30-letniej, biurokra-
tycznej działalności rządu austrackiego w tych
krajach, zauważę tylko, że te „dobrodziejstwa“
są bardzo i bardzo względne. Przebywszy czas
jakiś w Bośni i zapoznawszy się dobrze z tam-
tejszymi stosunkami, byłoby mi nie zbyt trud-
nem tego dowieść i wyjaśnić.

Ale z tego, że rząd rosyjski i niewielka
grupa obskurantów ze społeczeństwa rosyj-
skiego do czasu uciskają Polaków w Rosji,
zupełnie jeszcze, mniemałbym, nie wpływa,
żeby Polacy, zwłaszcza po swych zupełnie jas-
nych i szlachetnych oświadczeniach w Pradze,
mogli obojętnie patrzeć na politykę rządu au-
strjackiego w Bośni i Hercegowinie.

Po wyjaśnieniu szanownej redakcji tych
nieporozumień, mam nadzieję, że wszyst-
kie uwagi wypowiedziane przez nią, skiero-
wane zostały niewłaściwie „pod adresem“ mo-
im (i naturalnie, pod adresem moich nie zu-
pełnie nielicznych współrodaków podzielają-
cych moje przekonania,) podczas gdy powin-
ny odnosić się tylko do rosyjskiego rządu, z
którym ja nic wspólnego nie mam i który,
dzięki Bogu, swoich delegatów na zjazd pra-
ski nie wysyłał. O tem wszystkiem zupełnie
zgodnie z prawdą mówił jeden z polskich de-
legatów (mój kolega z II-ej Dumy) p. Konic.
Gwarancję powodzenia zjazdu praskiego wi-
dział on przedewszystkiem w tem, że na nim
konferowali przedstawiciele nie rządów, a
narodów.

(x) Przyczyną, dla których nas, „lewych“ było tak ma-
ło w P radze, są zupełnie osobliwego rodzaju.

Ja zwracałem się do „przedstawicieli szla-
chetnego Narodu polskiego,“ a redakcja w
swych komentarzach mówiąc o rządzie au-
strjackim, identyfikuje olbrzymią większość
społeczeństwa rosyjskiego z... rządem rosyj-
skim... Wierzajcie mi — to są rzeczy różne.

A. Stachowicz.

Konstantynopol dn. 31 sierpn. 1908 r.

Drukujemy list ten, albowiem zawiera on
cenny komentarz do stosunków polsko-rosyj-
skich ze strony kompetentnej — przedstawi-
ciela, jakieśmy już pisali, najszlachetniejszych
kierunków w społeczeństwie rosyjskiem. Zga-
dzamy się zupełnie z treścią jego uwag, jed-
nak zwracamy uwagę, że, jeżeli p. Stachowicz
sądzi, że przedtem zaszło nieporozumienie z
naszej strony, to teraz zaszło ono ze strony
szanownego naszego korespondenta. Nie cho-
dziło nam bowiem o polemikę. Jedyną konse-
kwencją, jaką wyciągnęliśmy z swoich ko-
mentarzy było, że szlachetni przedstawiciele
nowej, wyzwalającej się Rosji, do których za-
liczamy w pierwszym rzędzie męża tej miary
i tych zasług, co A. Stachowicz, a w szcze-
rość uczuć których, jak to już zaznaczyliśmy,
wierzymy bezwzględnie, — z takim samym
zapałem i wiarą głosić będą swoje przekona-
nia o konieczności równouprawnienia Polaków
w Rosji. I nie zawiedliśmy się: pierwszym
dowodem tego jest list A. Stachowicza, napi-
sanie którego dla ogłoszenia jest w obecnym
czasie reakcji i ogólnej, wspaniałym przykła-
dem cywilnej odwagi politycznego męża. Sło-
wa A. Stachowicza o tem, że rząd i naród
rosyjski to nie jedno, znajdują oddźwięk w na-
szych sercach zgodzają się z naszym prze-
konaniem. Przekonanie to było powodem, dla
którego Polacy jeździli na zjazdy ziemców w
Moskwie, dla którego jedynie wielu Polaków
wzięło udział w zjeździe praskim. Polacy wie-
rzą, że słowa rzucone o „wolności, braterstwie,
równości“ padły na grunt dobry; nie w tem
dziwnego, że pragną, aby ziarna te jaknajprę-
dziej owoc wydały.

To tylko chcemy zaznaczyć, — nie wda-
jąc się w polemikę z listem p. Stachowicza,
którego zaena działalność, jest nam dobrze
znana. Niestety! Nie u wszystkich jego przyja-
ciół politycznych moglibyśmy sprawdzić rów-
ną szczerłość uczuć i równe zrozumienie w
kwestji polskiej.

KRONIKA.

PRECZ Z TOWAREM PRUSKIM.
KUPUJCIE TYLKO U CHRZEŚCIJANI!

Kraków dnia 7 września 1908 r.

— Kalendarzyk kościelny. Dziś, w ponie-
dzialek Wigilia, Anasztazego i Reginy panny męczennic-
czki; jutro Narodzenie Najświętszej Marji Panny; we
środek Gorgoniego męczennika i Sergiusza papieża wy-
znawcy.

